

פרעה הראשון, בשעה שנלקחה שרה אליו, רמז לאננים וצירו בחריו את דמותה על מיטתו בפטל. לא נחה דעתו עד שעשו את דמותה של שרה על לות עז, וכשהיה עולחה למיטה, הצללה אותה עמו. כל מלך שבא אחורי היה רואה אותו דיוון מציר בצייר, והיה נכנסים לפניו בדתנים, וכשהעולה למיטה היה נהנה מאותו ציור, לבן הפלך אותה כאן יותר מהפלל. (בא ואה) לקה לנו מה שפהות ובחר משבקה ועל מיטה, ואחר כך ובבית עבריך ובעפף. ובכלם לא כתוב על מתחם, אלא רק לו לבדו.

רבי אבא פתח, (קהלת א') כל הנחלים הילכים אל הים והם אינם מלא אל מקום שהנחלים הילכים שם הם שביהם ללבת. פסוק זה נאמר ואמרו אותו החברים, אבל בא ראה, כשאוזם נחלים נכנים לתוכה הים, והם לוקחים אותם וושאב אותם לתוךו בשביל שקוואים המים בתוך הים, ואותו הקורה שואב את המים שנכנסו בו, ואחר כך יוציאים המים בתוך של הדרום, ומשקה את כל חיות הארץ, כמו שנאמר (קהלת ק"ד) יישקו כל חיתו שדי.

ובא ראה, אם שקווא שואב את כל המים ומפшир בכל הדרום כמו שגבпар, ומושם כך אינם מלא, ונאמר.

ונרי התעוררו בו החברים, אל מקום שהנחלים הילכים שם הם שביהם ללבת. מה הטעם הם שביהם? משום שהוא נחר ששותע ויוציא מעדן לא פוסק לעולמים, והוא מוציא פמיד מים לים, ועל זה המים שביהם ללבת, ושבים, והולכים ושבים, ולא פוסקים לעולמים. וכשהוא שב ללבת, כדי ללבת להשכות את

פרעה קדמיה, בשעתה דאתנשיבת שרה לגביה, רמז לאומניין, וציריו ההור דיוונא באדריה, על ערסיה בכוטלא, לא נח דעתיה, עד דעבדו דיוונא דשרה בנסירו, ובכסליק לערסיה הוה חמי ההור דיוונא מצירא צירא, והו עאלין קמיה בדיחין, כDSLICK לערסיה הוה אהני בההור ציר. בגין כך, מלכא אלקי הכא יתר מפלא. (פה ח' היינו דכטיב, ובחר משבב רעל מטה). ולבר, ובכית עבדיך ובעמך. ובכללו לא כתיב על מתחם, אלא ליה בלחוודיה.

רבי אבא פתח, (קהלת א') כל הנחלים הולכים אל הים והם אינם מלא כל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבבים ללבת. הא קרא אמר, ואמרי ליה חבריא. אבל פא חזוי, כה איננו נחלין עליין לגו ימא, וימת נקייט לוז, רשבאי לוז בגوية, בגין דקפאן מיא בגו ימא, וזהו גלידי שאיב כל מיא דעאלין ביה, ולבר נפקין מיא בתוקפא דדרום, ואשקיית כל חיות הארץ, כמה דאת אמר (קהלת ק"ד) ישקי כל חיתו שדי.

(זה הנזכר הכא) ותא חזוי, ימא דקפא שאיב כל מיא, ואשתי בtokfa דדרום, כמה דאת אמר, ובגין לכך אינם מלא, ואת אמר.

זהו אתערו ביה חבריא. אל מקום שהנחלים הולכים מה טעם הם שבבים ללבת. מי טעמא הם שבבים. בגין דההיא נהר דנגיד ונפיק מעדן לא פסיק לעלמיין, והוא אפיק תדרי מיא ליפא, רעל דא, מיזן שבין ללבת, ותבין, ואזילין ותבין, ולא פסיק לעלמיין. ובכד איהו תב ללבת, בגין למחד לאשקלאה לכלא, ואותי רוח צפון וקפי מיא, ורוחא דדרום דאייהו